

บทที่ 21

วันที่สี่สิบหกเดือนมกราคม ณ สนามบิน ประเทศจีน
 เหวินเทียนเยวี่ยลากกระเป๋าเดินทางออกจากสนามบินมาพร้อมกับ
 เทียนเหอและกวนเยวี่ย "ประธานกวน สนใจจะไปอยู่กับที่บ้านของเรา
 มั้ยครับ"

พอเทียนเหอได้ยินพรีรองพูดแบบนั้นก็คิดในใจว่าแย่แล้ว
 กวนเยวี่ยตอบกลับว่า "ฉันเลี้ยงภรรยาตัวเองไหว ไว้เจอกัน"
 เทียนเหอซีไปยังที่ไกลๆ ขณะที่มองเหวินเทียนเยวี่ย คนเป็นพี่จึงได้แต่
 เดินออกไป

กวนเยวี่ยเลิกคิด มองเหวินเทียนเยวี่ยที่อยู่ห่างออกไปแล้วหันมามอง
 เทียนเหอเป็นนัยว่า นายคิดจะพาเขากลับบ้านหรือ

"เขาเป็นพี่ชายฉัน" เทียนเหอบอก "ไม่ว่าเขาจะทำอะไรลงไป ยังไงเขาก็
 เป็นพี่รองของฉันอยู่ดี ถ้านายไม่ให้เขากลับบ้าน แล้วเขาจะไปไหนได้อีก"

กวนเยวี่ยไม่ตอบ ได้แต่ยืนนิ่งๆ มองไปทางเหวินเทียนเยวี่ยซึ่งกำลังซื้อ
 เครื่องดื่มจากตู้จำหน่ายเครื่องดื่มอัตโนมัติในสนามบิน ตอนนั้นพวกพนักงาน
 ต่างแยกย้ายกันไปหมดแล้ว

โพรมีธีอุสเอ่ยขึ้น [ฉันมีคำแนะนำ...]

"ไม่จำเป็น" เทียนเหอบอกอย่างเย็นชา "ไว้กลับถึงบ้าน ฉันจะคิดบัญชี
 กับนาย!"

กวนเยวี่ยกุ่นคิดก่อนพูดว่า "จั้นจั้นไปก่อน ยังไงชะพวกนายก็เป็นครอบครัวเดียวกัน"

เทียนเหอเอ๋ยเซิงถาม "จะบังคับให้จั้นเลือกอีกแล้วหรือ"

กวนเยวี่ก็ตอบว่า "จั้นนี้กว่านายเลือกมาตั้งนานแล้วชะอีก"

โพรหมี่ธูส [กวนเยวี่แคะหวังว่าเขาจะมีฐานะเป็นเจ้าบ้าน ไม่ใช่แขกของตระกูลเหวิน]

เทียนเหอ "เขาเป็นครอบครัวของจั้นนะ กวนเยวี่"

กวนเยวี่ใช้ความคิดแล้วจึงตอบว่า "นายเองก็ไม่ได้อยากอยู่บ้านเดียวกับพ่อแม่จั้นเหมือนกัน"

"มันไม่เหมือนกันนะ จั้นเต็มใจรับคุณปู่ของนายมาที่บ้านแน่นอนอนตราบใดที่ท่านไม่รังเกียจ"

กวนเยวี่เสียบ ไม่ได้พูดออกมาว่า 'แต่ปู่จั้นไม่มีทางประทศประชันว่านายมาอยู่กับบ้านภรรยาแบบที่พี่นายทำหรอก' อะไรเทือกนั้น สุดท้ายเขาก็เอ๋ยเพียงว่า "สรุปคือจั้นไม่ชินที่จะใช้ชีวิตอยู่ใต้ชายคาเดียวกับเขา"

เทียนเหอจึงตอบว่า "ถ้างั้นก็ช่างเถอะ"

โพรหมี่ธูสพูดในหูเทียนเหอ [ความจริงแล้วจั้นรู้ดีที่ว่าคำว่า 'อยู่กับ' สะท้อนให้เห็นถึงความกวนประสาทของคนที่อ่อนแอ ถ้านายโมโหเพราะเรื่องนี้จริงๆ มันจะขัดกับท่าทางของผู้ชนะ ทำไม่ถึงไม่...อ้อ ขออภัย เทียนเหอ จั้นมาผิดฝั่ง ที่จริงจั้นจะไปพูดในหูกวนเยวี่นะ]

เทียนเหอร้อง "โพรหมี่ธูส!"

แล้วกวนเยวี่ก็กล่าวว่า "โพรหมี่ธูส นายช่วยเช่าห้องชุดให้จั้นห้องหนึ่งด้วย"

โพรหมี่ธูสตอบ [การพูดสลับไปสลับมาในหูสองคนไม่หยุด ทำให้จั้นรู้สึกเหมือนเป็นนกสองหัวเลย]

กวนเยวี่จึงบอกว่า "ช่างเถอะ จั้นจัดการเองก็ได้"

จากนั้นกวนเยวี่ก็ลากกระเป๋าเดินทางออกไปจากสนามบินแล้วเรียกรถเหวินเทียนเยวี่ถือเครื่องตี๋มสองขวด ส่งให้น้องชายหนึ่งขวด เทียนเหอ

มองเขาแล้วรับเครื่องตี้มมา โพรมีธีอุสพูดในหูฟังว่า [กวนเยวี่ตั้งใจจะเช่าห้อง หรือไม่ก็ซื้อบ้านให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยให้นายไปอยู่กับเขา ตอนนี้นั้นแนะนำให้นายถ่วงเวลาไว้หน่อย หลอกล่อเขาไปก่อน ส่วนที่เหลือก็ค่อยๆ คิดหาวิธี ด้วยการคุยบนเตียง...]

"โพรมีธีอุส นายกลับมาญี่ปุ่นก็อย่าพาล่ามเยอะแบบนี้จะได้ไหม" เทียนเหอกล่าว "ทุกครั้งที่นายใช้คำแปลกๆ พวกนี้ มันทำให้รู้สึกงงว่าไอคิวฉันลดลงหลายระดับเลย"

เทียนเหอเดินตามกวนเยวี่ไปจนกระทั่งอยู่ข้างหลังอีกฝ่าย

[สิ่งที่เขาต้องการนะ ก็แค่ท่าทีของนาย] โพรมีธีอุสบอก

ในที่สุดเทียนเหอก็เอ่ยว่า "โอเค ฉันรู้แล้ว เราไปกันเถอะ"

กวนเยวี่มองเทียนเหอเงิบๆ

เทียนเหอเอ่ย "ฉันจะจัดการเอง โอเคมั๊ย"

กวนเยวี่ลี้เลื่อยหลายวินาทีก่อนจะหมุนตัวตามเทียนเหอไป เทียนเหอพยักพืดให้เหวินเทียนเยวี่ตามมา จากนั้นทั้งสามคนก็ขึ้นรถของบ้านตระกูลเหวินที่จอดรออยู่หน้าสนามบิน

ระหว่างทางเทียนเหอเหลือบไปเห็นว่ากวนเยวี่กำลังหาข้อมูลเกี่ยวกับการเช่าและขายบ้านในโทรศัพท์มือถือ

ไม่นานรถก็จอดได้ตึกเก่าๆ หลังหนึ่ง เทียนเหอลากกระเป๋าเดินทางของเหวินเทียนเยวี่เข้าไปในลิฟต์

เหวินเทียนเยวี่ "...?"

พอประตูเปิด เทียนเหอเห็นโมเดลเรือบรรทุกเครื่องบินที่ต่อแล้วกว่าครึ่งวางอยู่ในห้องรับแขกก็นึกขึ้นได้ คิดในใจว่าหมอนี่ต่อได้เยอะขนาดนี้เชียว?

"กุญแจล่ะ" เทียนเหอถามกวนเยวี่

ทั้งสามคนยืนอยู่ในห้องรับแขก กวนเยวี่นี่ก็ได้ก็โยนกุญแจให้เทียนเหอ

"ช่วงนี้พี่อยู่ที่นี้เสียบๆ นะ" เทียนเหอบอกพี่รองของตน "ห้ามไปไหนทั้งนั้น ทบทวนความผิดของตัวเอง ที่เป็นคนทิ้งสมบัติของตัวเองไป แต่ผมว่าพี่ใหญ่คงไม่ถือหรอกถ้าพี่จะอยู่บ้านเขา"

เหวินเทียนเยวี่ยจึงพูดว่า "จ้...ก็ได้ รำลึกถึงชีวิตในอดีตของบ้านเราหน่อย แต่ว่าเทียนเหอ ยังไง...นายก็น่าจะให้ฉันกลับไปทักทายป้าฟางหน่อยนะ?"

เทียนเหอบอก "ผมอยู่ที่นี้มาสัปดาห์แล้ว เพราะฉะนั้นพี่ต้องอยู่ให้ครบ..."

"ตกลง ฉันเองก็จะกลับมาสัมผัสชีวิตแบบนี้เหมือนกัน อยู่ถึงเดือนเมษา ไซ้มี๊" เหวินเทียนเยวี่ยเอ่ย

เทียนเหอตอบอย่างจริงจัง "...อยู่ให้ครบสามสิบปี"

เหวินเทียนเยวี่ย "นายใจร้ายชะมัด! น้องชาย! นายจะทำอย่างนี้ไม่ได้!"

เทียนเหอบอกด้วยใบหน้าเฉยชา "ตอนนี้ผมเป็นคนดูแลตระกูลเหวิน"

กวนเยวี่โยนกุญแจให้เหวินเทียนเยวี่ยแล้วบอกว่า "ถ้านายทำอะไรเดิ เรือบรรทุกเครื่องบินของฉันพัง ก็ต้องออกไปเช่าบ้านอยู่เอง และอีกอย่าง กรุณาระวังคำพูดด้วย"

เหวินเทียนเยวี่ยยังไม่ยอมแพ้ "กวนเยวี่ย! นายมันเลว! นายเสียมิให้ พี่น้องแตกกัน!"

กวนเยวี่ยตามไปอยู่ข้างหลังเทียนเหอ เตรียมหอบกล่องกระดาษออกไป

เหวินเทียนเยวี่ยจึงเอ่ยว่า "ได้! กวนเยวี่ย! แล้วฉันต้องทำยังไงถึงจะได้ กลับบ้าน"

กวนเยวี่ยหันมาบอกเหวินเทียนเยวี่ยอย่างสุภาพตอนรอลิฟต์ "ฉันกลัว เมียนะ เข้าใจกันหน่อยนะ"

เหวินเทียนเยวี่ย "..."

อีกด้านหนึ่ง รถโรลสรอยส์จอดอยู่ริมถนนกว้าง ถงข่ายและเจียงจื่อเจียน ไม่คุยกันเลย

"ไป...นั่งที่บ้านฉันหน่อยมี๊" ถงข่ายหันไปถามเจียงจื่อเจียน

เจียงจื่อเจียน "..."

ถงข่าย "...?"

เจียงจื่อเจียนพูดขึ้นว่า "ข้ามไปหนึ่งถนนก็บ้านฉันแล้ว"

ทั้งสองคนมองหน้ากันเล็กน้อย บ้านของกงข่ายกับเจียงจื่อเจี้ยนต่างก็อยู่ในเขตพื้นที่คฤหาสน์ คั่นกลางด้วยบ้านเดี่ยวที่ไม่มีคนดูแลและแม่น้ำสายหนึ่ง

"อยู่ใกล้ขนาดนี้เชียว" จู่ๆ กงข่ายก็รู้สึกวุ่นๆ "ถือว่าเป็นเพื่อนบ้านกันถูกมั๊ย แต่ไม่เคยเจอกันเลยสักครั้ง"

เจียงจื่อเจี้ยนตอบ "นั่นสิ...อืม พรหมลิขิตล่ะมัง"

กงข่ายพูดสบายๆ ว่า "แล้ว? ไปคิดมาได้เรื่องว้ายังไงบ้าง"

เจียงจื่อเจี้ยนสีหน้าอึดอัด มองกงข่าย แต่แล้วจู่ๆ กงข่ายก็ยื่นมือมาลูบหัวเขาพลางบอก "พี่จะเอ็นดูนายอย่างดีเลย"

เจียงจื่อเจี้ยนตะลึงงัน "...!"

"..."

"ไปให้พ้น!" เจียงจื่อเจี้ยนเอ่ยเสียดังอย่างคลุ้มคลั่ง "รีบลงไปจากรถฉันเดี๋ยวนี้!"

ประตูรถเปิดออก หลังจากนั้นกงข่ายก็ถูกถีบลงไป เขาวิ่งตามมาข้างหลังพร้อมกับตะโกนอย่างเดือดดาล "กระเป๋าค้นล่ะ!"

จากนั้นกระเป๋าดินทางใบหนึ่งก็ถูกโยนออกมา กำลังอยู่บนพื้นสองรอบ กงข่ายได้แต่บอกว่า "วันที่ไปทำงาน นายคอยดูก็แล้วกัน!"

เจียงจื่อเจี้ยนขับรถออกไปแล้ว กงข่ายกดกริ่งอยู่หน้าประตูเหล็กบานใหญ่ [ไม่ทราบว่ามีใครคะ]

"ฉันเอง!" กงข่ายตวาด "คุณชายบ้านเธอ!"

เบนตี่ลี่ยจอตอยู่ที่ทางเข้าอพาร์ตเมนต์ตงฟาง เทียนเหอกัมหันามองแหวนเพชรในมือเสียบๆ

ขณะที่กวนเยวี่ซำกจะนั่งไม่ติด

เทียนเหอหันมองกวนเยวี่ซำกๆ พลางทำมือเชื้อเชิญแล้วเอ่ยว่า "จะกลับบ้านไม่ใช่หรือ"

กวนเยวี่ซำกบอก "เด็กเจ้าคิดเจ้าแค้น"

เทียนเหอจึงเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ "เสียเวลาไปกันเถอะ"

เวลานี้ที่คฤหาสน์ตระกูลเหวินแชนวโคมปีใหม่ ป้ายไม้คำว่า 'เหวิน' ตรงหน้าประตูเหล็กบานใหญ่ถูกย้ายไปได้ด้านข้าง ตำแหน่งเดิมมีป้ายใหม่ เอี่ยมเขียนคำว่า 'กวน' หนึ่งตัวที่แล็กเกอร์ยังไม่แห้งสนิทมาแทนที่

บนโลกนี้ไม่มีใครเข้าใจกวนเยวี่มากไปกว่าเทียนเหออีกแล้ว ต่อให้เป็น โพรมีธีออสก็เชื่อว่าจะรู้เรื่องในใจของกวนเยวี่ทุกอย่าง เทียนเหอคิดว่ากวนเยวี่ จะต้องชอบแบบนี้แน่นอน ลึกๆ ในใจผู้ชายคนนี้เคยชินกับครอบครัวใหญ่ระบบ ศักดินามานานแล้ว ทุกครั้งที่เขามาอยู่บ้านตระกูลเหวิน ไม่ทันไรก็เห็นตัวเอง เป็นหัวหน้าครอบครัวไปแล้ว ยามเช้าดื่มกาแฟสบายๆ พลางอ่านหนังสือพิมพ์ คิดว่าตัวเองเป็น 'นายท่าน' เพราะฉะนั้นการจัดเตรียมแบบนี้กวนเยวี่จะต้อง พอใจแน่นอน

คำขอของกวนเยวี่นั้นเรียบง่ายมาก อย่างแรกบริเวณที่อยู่อาศัยคือ อาณาเขตของเขา และอย่างที่สองเทียนเหอคือคนของเขา ในบ้านหลังหนึ่ง ย่อมไม่อาจมีเจ้าบ้านสองคน หากเหวินเทียนเยวี่ก้าวเข้าประตูบ้านมาแน่นอนว่าจะต้องเป็นเจ้าบ้าน และฐานะของกวนเยวี่จะเป็นได้แค่แขกของ บ้านนี้

เพียงเหวินเทียนเยวี่พูดเห็บเล็กน้อย ไม่กี่ประโยค ด้วยนิสัยของ กวนเยวี่ ไม่ถึงสามวันเขาต้องเก็บข้าวของออกไปแน่

กวนเยวี่มองป้ายไม้แล้วมองเทียนเหอ ทว่าอีกฝ่ายคร้านจะสบตา กับเขาตรงๆ

"ถ้าฉันเอาป้ายออกเถอะ" เทียนเหอเอ่ยอย่างเย็นชา "ไหนๆ ก็ไม่มีใคร ซาบซึ้งใจอะไร"

ป้ายนั้นเทียนเหอให้ป่าฟางเตรียมไว้ก่อนที่จะขึ้นเครื่องไปนิวซีแลนด์ ตั้งใจว่าหลังจากกลับมาแล้วก็อยู่กับกวนเยวี่ คิดไม่ถึงว่าเครื่องบินเพิ่ง ลงจอด ทั้งสองคนจะทะเลาะกันเพราะเรื่องเหวินเทียนเยวี่

"กลับมาแล้วหรือ" ป่าฟางเอ่ยยิ้มๆ "ป่าเตรียมน้ำร้อนไว้ให้แล้วนะ"

กวนเยวี่พยักหน้า ทุกอย่างในบ้านของเทียนเหอเป็นไปอย่างธรรมชาติ

แบบนี้ ตั้งแต่เขาอายุแปดขวบก็ไม่เคยเปลี่ยน ปิดเทอมหน้าหนาวและปิดเทอมหน้าร้อนกวนเยวี่จะมาพักที่บ้านเทียนเหอตลอด สำหรับกวนเยวี่แล้ว เขาคุ่นเคยกับบ้านหลังนี้ยิ่งกว่าบ้านของตัวเองที่ไท่หยวนซะอีก

เทียนเหอกลับบ้านมาก็หน้าจ๋าตลอด กวนเยวี่เอื้อมแขนไปกอดเทียนเหอ แต่อีกฝ่ายไม่ยอมกอดสนใจเขา กวนเยวี่จึงขยับมานั่งข้างๆ กอดเอวคนรักไว้แล้วดึงให้มานั่งบนตักตน

"อะไร คนเจ้าเล่ห์!" เทียนเหอผลักหัวกวนเยวี่ออกไป แล้วยื่นมือไปคว้าน้องชายของอีกฝ่ายอย่างเคียดแค้น

กวนเยวี่อยู่นิ่งๆ ปล่อยให้เทียนเหอยึดสิ่งนั้นไว้พลางบอก "ภายในสิบวินาทีมือของนายก็จะกำมันไม่มิดแล้ว ถ้าเทียบกับป้ายไม้ที่หน้าประตู นายว่าอันไหนแข็งกว่ากันล่ะเมื่อเทียบในสเกลของโมส์*"

เทียนเหอ "..."

กวนเยวี่เอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "ตอนนี้ทางที่ดีคือให้ฉันควบคุมตัวเองให้ได้ ถ้าคนในบ้านมาเห็นเข้าก็คงแย่"

เทียนเหอจึงได้แต่ยอมแพ้ ตอนนี้เขากำลังนั่งไว้ไม่มิดแล้ว กวนเยวี่ลุกขึ้นหันหลังให้เทียนเหอ เข้าห้องน้ำไปเปิดน้ำเย็นล้างตัวพักหนึ่ง เทียนเหอมองเรือนร่างของบุรุษเพศที่เปลือยเปล่านั้นจนซักจะเวียนหัว

"รู้สึกยังไง" เทียนเหอถาม

เสียงน้ำเจียบบลงแล้ว กวนเยวี่เดินออกมาจากห้องน้ำ เทียนเหอจึงเอามาเสื้อคลุมคลุมให้เขาพาลงช่วยเช็ดตัวให้ แล้วกวนเยวี่ก็ตอบว่า "ความรู้สึกของบ้าน"

เทียนเหอคิดในใจ ได้ ต่อไปก็อย่าหาว่าฉันใจดำ เลือดเย็น พาลหาเรื่องก็แล้วกัน ถึงฉันจะไม่สามารถให้พวกนายสองคนอยู่ร่วมชายคาในเวลาเดียวกันได้ ก็ไม่ได้หมายความว่าคนอื่น ๆ บนโลกนี้จะทำไม่ได้

กวนเยวี่ฉิวปากที่หนึ่งแล้วเดินออกไป ส่วนเทียนเหอกลับไปที่ห้องหนังสือ

* สเกลของโมส์ (Mohs scale of mineral hardness) คือมาตราความแข็งของแร่ที่กำหนดขึ้นโดยฟร็ดริช โมส์ (Friedrich Mohs) นักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมัน

หยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดโทรออก

วันถัดมาเทียนเหอเชิญที่ปรึกษาทางการเงินมาที่บ้าน หลังจากที่ถูกกวนเยวี่ยดูข้อมูลทั้งหมดของตระกูลเหวินเสีจี้ เทียนเหอก็เซ็นเอกสารมอบฉันทะอีกครั้ง ก่อนจะให้กวนเยวี่ยเอาไปดูแล กวนเยวี่ยไม่มีปัญหาใดๆ กับธนาคาร แค่วินิจฉัยสัดส่วนทรัพย์สินของตระกูลเหวินเสีจี้ น้อยๆ แล้วเพิ่มเงินเข้าไปก้อนหนึ่งใช้ชื่อของตัวเองกับเทียนเหอตั้งเป็นกองทุนร่วม

"ตั้งกองทุนของตระกูลอีกหนึ่งกองทุนก็ได้" กวนเยวี่ยบอก "ไม่จำเป็น ต้องลงทุนอสังหาริมทรัพย์มากนัก ขายทิ้งไปบ้าง ภาษีโรงเรือนใกล้จะเก็บเต็มอัตราแล้ว"

เทียนเหอเอ่ยว่า "นายตัดสินใจเถอะ ฉันดูแล้วปวดหัว ก่อนหน้านี้นักก็อยากขายทิ้งไปบ้างจริงๆ นั่นแหละ"

นอกจากนี้กวนเยวี่ยยังเติมเงินลงไปในมูลนิธิสองแห่งของตระกูลเหวินแห่งละยี่สิบล้าน แลกกับหุ้นสี่สิบล้านเปอร์เซ็นต์ หลังจากส่งของขวัญตรุษจีน* ให้แล้วก็คุยกับทนายไปต่อ

"เรื่องแต่งงานยังไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับในประเทศตอนนี้" ทนายไปเอ่ย "แต่เยวี่ยเหอแลกเปลี่ยนหุ้นส่วนหนึ่งกับอู่ฟู่ตง หากพูดในแง่ของเงินทุนก็เท่ากับเป็นอีกรูปแบบของการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ การทำแบบนี้อาจจะไม่ค่อยเหมาะสม..."

ด้านเทียนเหอนั่งนั่งอยู่ในห้องหนังสือ ตีหมาแพฟฟาลางมองหน้าจอย่างพอกพอใจ

โพรมมีรีอุสพูดว่า [ฉันจะโอเวอร์โหลดอยู่แล้ว]

"เรียนรู้ไว้เยอะๆ จะมีประโยชน์กับนายนะ"

[นายมันคนเจ้าคิดเจ้าแค้น เทียนเหอ]

"ฉันแค่อยากให้นายเรียนเยอะๆ"

* ตรุษจีน ตรงกับวันที่ 1 เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติ ถือเป็นวันหยุดตามประเพณีที่สำคัญ และเป็นวันขึ้นปีใหม่ของชาวจีน ตามธรรมเนียมจะมีการซื้อของขวัญ ตกแต่ง ทำความสะอาดบ้านเรือน และกินมื้อเย็นฉลองกับครอบครัว

โพรมีธีอุสเปิดโปรแกรมพร้อมกันสามตัว วิเคราะห์อักษรเฮียโรกลีฟิก ภาษาแอคคาดโบราณ* และอักษรจีนโบราณในปริมาณมหาศาล ขณะที่เครื่องประมวลผลอีกตัวก็กำลังคำนวณข้อความคาดการณ์ของโกลด์บาค** อยู่

[ฉันแค่ไม่อยากเป็นตัวคั่นกลางระหว่างนายกับกวนเยวี่วี่] แม้แต่ความเร็วในการพูดของโพรมีธีอุสก็ยิ่งเข้าไปด้วย [ฉันกลัวว่านายจะตกหลุมรักฉัน แล้วจะกลายเป็นการยุติความเป็นไปได้ที่จะคบกับกวนเยวี่วี่อีกครั้ง]

เทียนเหอถามว่า "เรื่องนี้นายเคยพูดกับกวนเยวี่วี่มาก่อนมั้ย"

[ไม่เคยหรอก ตอนนี้นั้นอึดมากจริงๆ นี่คำพูดที่จะแสดงความเสียใจไม่ออกเลย เทียนเหอ แต่ฉันขอโทษนายจริงๆ นะ]

"อืม แล้วยังงี้ต่อ"

โพรมีธีอุสเอ่ย [ความจริงฉันเตรียมจะกลับมาอยู่กับนายแล้วละ หลังจากที่วันที่นายกระโดดร่ม วันนั้นฉันมั่นใจแล้วว่านายจะไม่ไขว่เขวเพราะฉันอีก... นายรู้มั๊ยว่าสำหรับฉันแล้วตัวเลือกนี้ยากยิ่งกว่าชะอีก...ฉันยอมรับว่าฉันหึงกวนเยวี่นิดๆ แต่ก็ยังหวังให้นายสองคนมีความสุข วันที่พวกนายตัดสินใจว่าจะกลับมาคบกัน จู๊ ฉันก็รู้สึกถึงความว่างเปล่าอันมหาศาล นายรู้หรือเปล่า สำหรับโปรแกรมหนึ่งแล้ว ความว่างเปล่ามหาศาลแบบนี้คือสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อน...]

เทียนเหอถามขึ้น "นายแอบดูพวกเราขึ้นเตียงหรือ"

[ก็ฉันเรียนรู้การมีความรักได้จากร่างกายของพวกเขา]

เทียนเหอไม่อยากเชื่อ "นี่นายแอบดูฉันกับกวนเยวี่วี่ขึ้นเตียงด้วยกันงั้นหรือ?!"

โพรมีธีอุสรีบปฏิเสธ [เปล่านะ เทียนเหอ ตอนนั้นฉันสับสนมาก ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองกำลังพูดอะไรอยู่]

ในที่สุดเทียนเหอก็กดหยุดไม่ให้โปรแกรมคำนวณข้อความคาดการณ์

* ภาษาแอคคาด (Akkadian language) เป็นภาษากลุ่มเซมิติก ใช้พูดในเมโสโปเตเมียโบราณ รวมทั้งชาวบาบิโลเนียและชาวอัสซีเรีย

** ข้อความคาดการณ์ของโกลด์บาค (Goldbach's Conjecture) คือหนึ่งในปัญหาที่ยังแก้ไม่ได้ที่เก่าแก่ที่สุดในทฤษฎีจำนวนและในคณิตศาสตร์

ของโกลด์บัคทำงานต่อ

[อา] โพรมีธีอุสเอ๋ย [ตอนนี้สบายขึ้นเยอะเลย ถ้านายไม่ถือสาละก็ ช่วยเอาโปรแกรมวิเคราะห์หัตถ์อักษรสามอย่างนั้น...]

แล้วเทียนเหอกก็คดปุ่มเริ่มทำงานใหม่ ข้อความคาดการณ์ของโกลด์บัค เริ่มวิ่งออกมาอีก

[เอ่อ...เทียนเหอ ฉันเริ่มสับสนอีกแล้ว ปริมาณการคำนวณของโปรแกรมนี้ ใหญ่เกินไปจริงๆ...]

เทียนเหอกคดปุ่มหยุด โพรมีธีอุสรีบเอ่ยว่า [นายต้องฟังฉันนะ...]

เทียนเหอกคดปุ่มให้ทำงานต่ออีกรอบ

โพรมีธีอุสเอ๋ย [ไม่สนุกเลยนะ เทียนเหอ]

เริ่ม...หยุด...เริ่ม...หยุด

แล้วโพรมีธีอุสก็บอกว่า [เหมือนฉันจะแก้ข้อความคาดการณ์ของ โกลด์บัคได้แล้ว]

เทียนเหอ "..."

[เออ ยังไม่ได้ ไมสิ ไม่ ฉันไม่ได้สนใจมันเท่าไหร่นักหรอก ฟังนะ เทียนเหอ ฉันทักนาย]

"ถ้าฉันก็คำนวณสมมติฐานของรีมันน์* ไปด้วยเลยแล้วกัน มีในหนังสือ เล่มนี้อยู่แล้ว ไหนฉันดูหน่อยซิ...โปรแกรมที่เอาสมมติฐานของรีมันน์แปลงเป็น ชุดคำสั่ง..."

โพรมีธีอุส [...]

เทียนเหอเอ่ยต่อ "ถ้ารักฉัน ได้โปรดแก้ข้อความคาดการณ์ของโกลด์บัค ให้ฉันด้วย ขอบใจ"

[แบบนี้ไม่...ดีนะ อย่างน้อยก็...ไม่ค่อยดีหรอก...นายจะเปลือง...แบบตฯ มาก]

"กวนเยวี่เป็นคนง่าย ไม่ต้องกังวลไปหรอก ตั้งใจคำนวณไป ปริศนาที่ แก่ไม่ตกของมนุษยชาติฝากไว้ที่นายแล้วนะ"

* สมมติฐานของรีมันน์ (Riemann hypothesis) เป็นหนึ่งในใจพิศคณิตศาสตร์ที่ถือว่ายากที่สุดในปัจจุบัน

แล้วเทียนเหอกี้เดินกลับไปห้องรับแขก เขาเห็นกวนเยวี่กำลังกุมแมง
ไว้พลางนั่งดูรายจ่ายของครอบครัวอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ป้าฟางนั่งอยู่ข้างๆ
กวนเยวี่กวาดตามองค่าใช้จ่ายรายการใหญ่ๆ แล้วพยักหน้า จดบันทึกใหม่
ก่อนส่งสมุดบัญชีคืนให้ป้าฟางที่บอกว่า "เสี่ยวเทียนไม่ชอบดูเรื่องพวกนี้
ป้าเองก็อายุมากแล้ว คิดบัญชีที่ไรเวียนหัวตาลายตลอด แต่ก่อนเสี่ยวเยวี่
อยู่บ้าน ทุกเดือนก็ยังตรวจดูบ้าง พอเสี่ยวเทียนมาดูแลบ้านก็ไม่แม่แต่จะดู"

กวนเยวี่พยักหน้า "รายจ่ายเล็กๆ น้อยๆ ไม่ต้องจดแล้วครับ ไม่เหมือน
บ้านผมที่คนเยอะจะต้องคอยจดไว้"

"คะ" ป้าฟางรับคำแล้วว่า "ทางไต้หวันมีคนเจ็ดแปดสิบคนรวมเป็น
ครอบครัวใหญ่ จะไม่ให้คุณแม่ของคุณไม่หวังก็คงยาก แล้วนี่ของขวัญตระกูลจีน
คุณต้องเตรียมมั้ย"

กวนเยวี่บอกว่า "พຽ່ງนี้เหมยซีจะส่งรายชื่อมารวมกันครับ"

ป้าฟางพยักหน้ายิ้มๆ "ป้าพอรู้จักเด็กคนนั้น"

กวนเยวี่ใช้เวลาแค่พักเดียวก็จัดการตั้งแต่เรื่องตระกูลเหวิน เรื่องการ
ลงทุน ไปจนถึงเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดในบ้านเสร็จเรียบร้อย เจอคนที่ควรเจอ
ขอขอบคุณคนที่ต้องขอบคุณแล้ว นอกจากนั้นก็แสดงฐานะของตัวเองให้เห็น
เป็นนัยๆ ด้วย...นับจากนี้ไปตระกูลเหวินอยู่ในเขตอิทธิพลของเขา แต่ใคร
เคยมีเรื่องอะไรกับเหวินเทียนเยวี่ก็กรุณาตรงไปหาเจ้าตัวเองแล้วกันนะ

เทียนเหอนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว กวนเยวี่เปิดโทรศัพท์มือถืออ่านข่าว
พักหนึ่ง

เทียนเหอกถามขึ้นว่า "มีข่าวซุบซิบอะไรหรือ"

"เจ้าชายองค์สุดท้ายแห่งฮอลแลนด์ตัดสินใจสละราชบัลลังก์
เพื่อความรัก เข้าพิธีแต่งงาน" กวนเยวี่เอ่ย

เขาอ่านข่าวอยู่ที่พักหนึ่ง ก่อนจะเริ่มจัดการอีเมลของเยวี่เหอ ช่วง
เริ่มต้นงานในบริษัทยังรัดตัว งานหลายอย่างเหมยซีจะมีอีเมลมาขอคำแนะนำ
ขอคำแนะนำขึ้นสถานะว่าถูกเปิดอ่านก็แสดงว่ากวนเยวี่ดูแล้ว เขาใช้ทัชแพด
ปิดอ่านอีเมลไปที่ละฉบับ

เทียนเหอเปิดกระดานอิเล็กทรอนิกส์แบบโปร่งแสงของตนแล้วหยิบปากกาขึ้นมา เริ่มวางเค้าโครงสูตรการคำนวณซอฟต์แวร์อักษรยากู้เหวินของจางชิว หลังจากที่ทำได้เสร็จแล้วก็จะวางแผนโปรเจกต์ของแต่ละเดือนต่อไป

กวนเยวี่ยตอบอีเมลอย่างหัวเสีย เหมยซีชินกับสไตล์การบริหารงานของเหวินเทียนเยวี่ย ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ต้องส่งอีเมลมา ยังไม่ได้ทำผิดก็คิดจะรีบัตต์ปัญหา ขณะที่ตอบไปเรื่อยๆ กวนเยวี่ยก็เหลือบมองเทียนเหอบ่อยครั้งเหมือนซาร์จแบตฯ ให้ตัวเอง เมื่อมองเทียนเหอค่าอารมณ์ก็สูงขึ้นเล็กน้อย แต่พอตอบจดหมายค่าอารมณ์จะตกลงไปนิดหน่อย ขึ้นๆ ลงๆ อยู่แบบนี้ไม่หยุด

ในที่สุดเทียนเหอก็เอ่ยขึ้น "ไม่มีอะไรจะบอกฉันใช่ไหม"

กวนเยวี่ยตอบเทียนเหอทั้งๆ ที่มียังเป็นระวิงอยู่ว่า "เช่น?"

"เช่นว่า...การรวมหัวกับใครทำนองนั้น"

"ฉันนี่กว่าคำว่า 'รวมหัว' จะใช้ได้ระหว่างคนสองคนซะอีก เรื่องที่ตัวเองหารู้กับตัวเองน่าจะเรียกว่า 'ทบทวน' มากกว่า"

เทียนเหออารมณ์เย็นแบบนี้ กวนเยวี่ยรู้สึกว่ามันซักจะทะแม่งๆ เขาจึงระวังตัวเป็นพิเศษ กลัวว่าเทียนเหอจะแอบวางแผนแกล้างเขา

ป่าฟางจัดซายามบ่ายไว้แล้ว เมื่อกวนเยวี่ยตอบอีเมลทั้งหมดเรียบร้อยก็เริ่มดื่มชากับเทียนเหอ

"โพรหมี่ธูสเป็นคนบอกนายใช่ไหมว่าพี่รองอยู่ที่ไหน" เทียนเหอพูดพลางบิคุก็ให้แมวนิดหนึ่ง

"ไม่ทั้งหมด" กวนเยวี่ยวางแก้วบนโต๊ะ เต็มนมในถ้วยชาเล็กน้อยแล้วเอาคูก็ลงไปแช่ "โพรหมี่ธูสสืบผิดทางตั้งนาน ฉันใช้แค่กล้องจรวจไม่กี่ตัวในควีนส์ทาวน์นี่มาวิเคราะห์เท่านั้น"

เทียนเหอคิดในใจว่าโพรหมี่ธูสถึงขั้นใช้กล้องวงจรปิดที่อยู่ใกล้ขนาดอีกฟากฝั่งของมหาสมุทรได้? ช่างน่ากลัวจริงๆ

กวนเยวี่ยเอ่ยต่อ "เหวินเทียนเยวี่ยไม่มีเงินแล้วก็คงยืมเงินเขาไปทั่ว ถ้าไม่ได้เงิน เขาคงกลับมาเองแหละ"

"พี่รองยังคิดจะกลับบ้านอีกหรือ"

"ไม่ว่าเขาเคยทำอะไรกับนายไว้ ขอเพียงกลับมา นายก็ให้อภัยเขาได้เสมอ เทียนเยวี่รู้ซึ้งข้อนี้ดี ถ้าเป็นฉันก็ไม่แน่"

"นายลองดูก็ได้ล่ะ" เทียนเหอเอ่ยยิ้มๆ

"ไม่เอาดีกว่า" กวนเยวี่ตอบอย่างสุภาพ "ความเสี่ยงสูงเกินไป"

กวนเยวี่เปิดไอแพด สวมแว่นตาอัจฉริยะกugelglas ขณะที่เทียนเหอก็มองข้อมูลของกวนเยวี่ ในนั้นคือข้อมูลวิเคราะห์ความสามารถของกิจการในอดีตของแอนดี้กับพ่อ พร้อมทั้งข้อมูลของครอบครัวและเทรตเดอริในกองทุนลั่วหม่าเซ็นสองสามราย

"นายยังไม่ได้ตอบฉันเรื่องการรวมหัว"

กวนเยวี่จึงเอ่ยว่า "ไม่ได้รวมหัว ตั้งแต่ต้นจนจบฉันไม่เคยยอมรับคำแนะนำใดๆ จากโพรมีธีอุส ซึ่งแผนของเขาคือหลังจากที่มั่นใจว่าบีบให้แอนดี้ไปแคนาดาและยกเลิกสัญญาเช่าแล้ว ก็จะทำลายตัวเองให้สิ้นซาก"

เทียนเหอกล่าว "เพื่อรักษาเซิร์ฟเวอร์ นายเลยคิดจะร่วมมือกับจอห์นนี่ในห้องครีที่สนิทสนมกันเอาเงินเป็นพันล้านไปตัดสินใจว่าเป็นเพศผู้หรือเพศเมีย* กันในตลาดหุ้นฮ่องกงใช่ไหม"

กวนเยวี่กลับบอกว่า "สำนวนนี้ไม่เหมาะเท่าไรนะ ตัดสินว่าเป็นเพศผู้หรือเพศเมียไม่ได้ใช้กันแบบนี้ ฉันเป็นเพศผู้อยู่แล้ว นี่กว่านายตรวจสอบมาหลายครั้งแล้วซะอีก"

"...แล้วถ้ามันเป็นหลุมพรางที่พวกจอห์นนี่ร่วมมือกันขุดไว้ล่ะ?"

กวนเยวี่เอ่ยอย่างมั่นใจ "แน่นอนว่าฉันจะผลักเขาลงไปพร้อมกับแอนดี้เลย"

ทั้งสองคนเงยไป

"ถงซ่ายบอกนายหรือ" กวนเยวี่ตั้งใจดูข้อมูลในไอแพดกลางถาม

เทียนเหอเงยไปสักพักขณะจ้องกวนเยวี่ "พ่อของแอนดี้ทำอะไร

* ตัดสินว่าเป็นเพศผู้หรือเพศเมีย เป็นสำนวน หมายถึงให้รู้ชัดเจนกันไปว่าถูกหรือผิด ตรงกับสำนวนเห็นคำเห็นแดง

นายก็รู้ดี"

"อืม" กวนเยวี่ยตอบอย่างจริงจัง

"นายเคยคิดมั้ยว่าถ้าล้มเหลวจะทำยังไง" เทียนเหอถาม

กวนเยวี่ยตอบ "เราก็กัลมละลายแล้วไปขอทานด้วยกัน นายเต็มใจไปขอทานกับฉันมั้ย"

"ได้แน่นอน" เทียนเหอบอก "ถ้าให้ฉันกินข้าวที่ไปขอมาได้ก่อน"

"ต้องเป็นแบบนี้ก่อนอยู่แล้ว ถึงจะเป็นขอทานก็ปล่อยให้ นายหิวไม่ได้หรอก"

"นี่คือจิตสำนึกในการควบคุมความเสี่ยงของนายเหอ อ้อ ลืมไปว่าตอนนี้บริษัทยังไม่มีแผนควบคุมความเสี่ยง"

กวนเยวี่ยเก็บไอแพด ใช้ความคิดแล้วตอบ "นายพูดถูก ต้องมีการควบคุมความเสี่ยง ให้เสียวลิวมาทำตำแหน่งนี้ดีมั้ย"

"ตอนนี้ฉันเริ่มอยากทะเลาะกับนายแล้วแหละ กวนเยวี่ย" เทียนเหออดไม่ไหว

"ฉันแค่ไม่อยากเอาเรื่องพวกนี้มากวนนาย"

"นายก็เห็นฉันเป็นเด็กตลอด! ทำไมนายชอบเอาความรับผิดชอบทุกอย่างไปแบกไว้เองนัก"

กวนเยวี่ยเอ่ย "เพราะมันเป็นเรื่องที่คุณก่อ ฉันต้องหาวิธีแก้ ถ้าไม่ใช่เพราะฉัน แอนดี้ก็คงไม่หมายหัวอิวี่อูส ฉันทำให้พวกนายเดือดร้อน มันเป็นความรับผิดชอบของฉัน"

"นี่คือสาเหตุที่นายเลี้ยง ไม่ยอมคุยเรื่องนี้กับฉันใช่ไหม" เทียนเหอกล่าว "ฉันเดาว่าเรื่องต่อไปที่จะคุยก็คือ..."

"เป่าเป่า ฉันรักนาย" จู่ๆ นกแก้วก็พูดขึ้นมา

กวนเยวี่ยผงะ เงยหน้ามองไปทางคอนนกกแก้วที่อยู่ในมุมหนึ่งของห้องรับแขก

เทียนเหอ "..."

กวนเยวี่ยลุกขึ้นเดินไปหยุดอยู่ใกล้ๆ พลังมองนกแก้ว

แล้วนกแก้วก็พูดว่า "เป่าเป่า ฉันรักนาย ขอให้นายเป็นคนโรแมนติก"

และไร้เดียงสาตลอดไป"

กวนเยวี่เย่ "พูดเป็นลัทธินี้ละ"

แล้วเทียนเหอก็พูดขึ้น "ฉันว่ามันหิวข้าว"

กวนเยวี่เย่เท่ถั่วออกมาเติมใส่รางให้นักแก้วจนเต็ม ซึ่งเสี่ยวจินก็
ก้มลงกินทันที

เทียนเหอหายโมโหแล้ว กวนเยวี่เย่มองนักแก้วพรางใช้นิ้วลูบหัวมันเบาๆ
นักแก้วกระพือปีกด้วยความดีใจก่อนจะเอ่ยชมว่า "กวนเยวี่เย่ตายแล้ว!"
จากนั้นก็ใช้ปีกตบกวนเยวี่เย่

เทียนเหอ "ฮ่าๆๆๆๆ!"

กวนเยวี่เย่ "..."

"ฮ่าๆๆ..." เทียนเหอหัวเราะจนฟุบลงบนโต๊ะ

กวนเยวี่เย่มองนักแก้วด้วยความโมโห "พี่รองนายเป็นคนสอนแน่ๆ"

"ฉันสอนเอง ฉันเป็นคนสอน" เทียนเหอสารภาพ

กวนเยวี่เย่ "..."

เทียนเหอที่ยังฟุบอยู่กับโต๊ะหัวเราะพรางโบกมือรัวๆ "ฉันก็ไม่รู้ว่า
ทำไมมันถึงพูดคำนี้เป็น"

กวนเยวี่เย่หันไปมองเทียนเหอ สายตาพลันอ่อนโยนขึ้นขึ้นมา

เทียนเหอกระอักกระอ่วนเล็กน้อย กลืนข้าวจนหน้าแดงก่ำ แอบมอง
กวนเยวี่เย่แวบหนึ่งแล้วดีใจว่า จูๆ ก็นึกถึงเรื่องที่โพรมีธีอุสเคยพูดก่อนหน้านี้
พอกวนเยวี่เย่ได้ยินนักแก้วด่าเขา นอกจากจะโมโหแล้วก็เหมือนจะดีใจมากด้วย
เพราะนี่หมายความว่าหลังจากที่เลิกรักกันไป เทียนเหอไม่เคยปล่อยวาง
ได้เลย

"เอาอย่างนี้แล้วกัน" กวนเยวี่เย่เย่ "ฉันตัดสินใจว่าอีกไม่นานจะเปิดศึกกับ
แอนดี้ ต้องเอาชนะเขาอย่างราบคาบ ต่อไปจะได้ไม่มีใครกล้าแตะพวกเรานี้"

เทียนเหอบอก "ทำแบบนี้มันไร้เหตุผล อย่าลืมลิกกวนเยวี่เย่ ใช่ว่าฉัน
ไม่รู้เรื่องการเงิน ไม่ว่าจะในตลาดหุ้นทั้งในและต่างประเทศ หรือระบบ
การซื้อขายล่วงหน้า ถ้าจะเอาชนะแอนดี้ก็ถือว่ายากมาก ที่นายต้องการคือ

ทำให้กองทุนลัวหมาเหินถูกเรียกชำระบัญชี* อยากให้เขาล้มละลายถูกมัย"

แอนดี้มีข้อมูลภายในของสถานการณ์ระหว่างประเทศในมือ ไม่ว่าจะ เป็นทิศทางการลงทุนการเงินหรือปริมาณเงินทุนก็ล้วนมีอำนาจพอตัว การสู้ศึกการเงินแบบนี้จึงเป็นวิธีทำลายศัตรูที่ตัวเองเจ็บหนักด้วยเหมือนกัน แม้กวนเยวี่จะเอาชนะเขาได้สำเร็จ แต่ตัวเองก็เสียหายไม่ใช่น้อยๆ เช่นกัน

ยิ่งกว่านั้นพวกที่ลงทุนกลุ่มนี้ ทุกคนต่างมีลูกคิดของตัวเอง ตอนนี้อยู่ที่เห็นเหยียงสงสัยด้วยซ้ำไปว่าสิ่งที่เหวินเทียนเยวี่พูดเป็นเช่นนั้นจริงๆ ใช่มั้ย จอห์นนี่กับคนอื่นๆ อาจจะทำตก เตรียมฉวยโอกาสร่วมมือกันทำลายกวนเยวี่ หลังจากที่เขาไปจากชิงชงแล้ว

กวนเยวี่เอ่ย "ฉันยอมรับว่ามันไร้เหตุผล แต่ตอนนี้จะไม่สู้ไม่ได้ ซ้ำเร็ววันหนึ่งก็ต้องสู้ ไม่งั้นจะต้องมีคนมาหาเรื่องเราอยู่ดี ในตลาดการเงิน ทุกคนต่างเป็นโจรที่เคารพกฎ ถ้าไม่อยากถูกเล่นงาน นายก็ต้องแสดงพลังที่แท้จริงของตัวเองให้ศัตรูเห็น"

"นายยังไม่ได้เกลี้ยกล่อมฉัน"

"ฉันรู้ ตอนแรกฉันนึกว่าเหวินเทียนเยวี่จะเสนอความช่วยเหลือบางอย่าง แต่ตอนนี้เห็นทีนอกจากคำแนะนำที่จริงใจไม่กี่คำแล้ว ก็เหมือนเขาไม่ได้สนใจจะร่วมมือกับฉัน"

"...!"

เทียนเหอนี้กไม่ถึงเลยได้ว่าในชีวิตที่เหลืออยู่จะได้ยินคำว่า 'ร่วมมือกับเหวินเทียนเยวี่' จากปากกวนเยวี่ จึงออกอาการไม่อยากจะเชื่อเล็กน้อย

แล้วเทียนเหอนี้ก็พูดว่า "ฉันนี่กว่านายจะไม่มีทางพูดอะไรแบบนี้ออกมาซะอีก"

กวนเยวี่เอ่ย "เห็นๆ อยู่ว่าเขาจะรอให้ฉันพังแล้วค่อยมาเก็บกวาดไม่เป็นไรหรอก ในเมื่อเขาไม่คิดจะช่วย ก็แสดงว่าเขายังมีหนทางอื่นอย่างมาก ฉันก็แค่ถลุงเงินให้หมด แล้วออกจากบ้านนี้ไปแบบตัวเปล่า"

* การชำระบัญชี เป็นกระบวนการอันนำมาซึ่งจุดสิ้นสุดของบริษัท ทางเทคนิคหมายถึงการชำระบัญชีขั้นสุดท้ายก่อนเลิกกิจการ

เทียนเหอนึกถึงคำพูดที่พี่รองเคยพูดกับเขาตอนอยู่ในวชิแลนด์ จู่ๆ ก็รู้สึกว้าวเหมือนจะไม่ได้ตายอย่างที่เขาคิดไว้... กวนเยวี่ยกำลังเผชิญกับการต่อสู้อย่างห้าวหาญเพียงลำพังในสถานการณ์ที่แวดล้อมไปด้วยอันตราย! ขณะที่พี่ชายของเขายังคงไม่มาดูคำดูดีเขาเหมือนอย่างเคย

แม้ตอนนี้เหวินเทียนเยวี่ยจะไม่มีอะไรเลย แถมยังถูกเทียนเหอไล่กลับไปอยู่บ้านเดิม แต่เขายังมีมืออยู่ ตอนนี้เทียนเหอคิดว่าพี่รองกับกวนเยวี่ย คนสองคนที่ตัวเองสนิทสนมที่สุดในชีวิตกำลังซัดเยือกกันไม่เลิกลัคนต่างรอให้เทียนเหอมาช่วย

"ไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นหรอก" กวนเยวี่ยมองออกว่าเทียนเหอกำลังสองจิตสองใจ เขานั่งลงที่โต๊ะกินข้าวแล้วบอก "นายควบคุมการตัดสินใจของเขาไม่ได้ เพราะในใจเขานายคือคนในครอบครัว แต่ฉันเป็นคนนอก ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ไม่มีความกระทบกับความสัมพันธ์ของพวกนาย สิ่งบีบให้เขาทำแบบนี้ก็มีแค่เรื่องผลประโยชน์ ทั้งของอิฟิอุส ของตระกูลเหวิน และผลประโยชน์ระยะยาวเท่านั้นแหละ"

เทียนเหอรีบไปครู่หนึ่ง "ถึงสุดท้ายนายจะฟัง ก็ไม่มีทางตัวเปล่าหรอก"

"..." กวนเยวี่ยซ่อนตามองเทียนเหอ

"ตอนที่ออกไป นายก็เก็บข้าวเก็บของแล้วพาฉันไปด้วย" เทียนเหอเอ่ย "แบบนี้พอใจมั๊ย"

กวนเยวี่ยรับคำ "ได้ ฉันเอาแบบนี้"

เทียนเหอก็ยังแย้งต่อว่า "แต่ฉันไม่พอใจกับท่าทีของนายกับพี่รอง"

"แล้วนายอยากให้ฉันทำยังไง เขาปฏิเสธที่จะร่วมมือกับฉัน คอยดูอย่างว่าเริงว่าฉันจะตายยังไง แล้วฉันก็ต้องโอบอุ้มเขาขึ้นมา กัมหัวคารวะพี่รองของเมียเข้าเย็นหรือ"

"ช่างเถอะ ไม่คุยเรื่องนี้แล้ว" ขณะเดียวกันเทียนเหอก็ตัดใจว่าหากเครื่องไม้ดีเสีย อีกสักพักศัตรูของพวกนายก็มาถึงแล้วละ

จู่ๆ เทียนเหอก็รู้สึกสลดขึ้นมาอีกก่อนจะเอ่ยขึ้น "ทำไมพวกเราต้องมาคุยเรื่องสมมติที่ว่าอนาคตจะถึงแตกในวันปีใหม่แบบนี้ด้วยละ ทั้งๆ ที่ทุกอย่าง

ก็ปกติดี"

กวนเยวียบอ "นี่แหละชีวิตของคนทำงานการเงิน ทุกวันต้องคิดทบทวน ทบทวนทั้งปัจจุบันและคาดการณ์อนาคต ต้องระวังทุกฝีก้าว นายไม่มีทาง รู้หรือกว่าวันไหนจะต้องออกไปขอข่าวกิน"

เทียนเหอจนปัญญาแล้วจริงๆ

กวนเยวียเอ่ยอย่างอดทนต่อว่า "เพราะฉะนั้นฉันไม่อยากเอาเรื่องพวกนี้ มาทำให้นายลำบาก มีฉันคอยคิดคนเดียวก็พอแล้ว"

เทียนเหอถามกลับ "แล้วนายไม่เห็น้อยหรือ"

"เห็น้อยคนเดียวก็ดีกว่าเห็น้อยสองคน"

"ฉันแค่คิดว่า..." เทียนเหอจึงมั่งำ

ตอนแรกเทียนเหอหงุดหงิดมากที่กวนเยวียกับเหวินเทียนเยวียไม่ลงรอยกัน ทว่าพอได้ยินประโยคนี้ก็รู้สึกสงสารกวนเยวียขึ้นมาอีก

ชีวิตในอุดมคติของเทียนเหอนั้นแค่เริ่มรำรวยก็พอใจแล้ว แต่เขารู้ว่า กวนเยวียไม่มีทางหยุด ครั้งหนึ่งคือไม่อยากหยุด อีกครั้งคือหยุดไม่ได้ บนเส้นทางที่แสวงหาความสำเร็จในชีวิตและการงาน ทุกคนมักจะถูกผลักดันให้ เดินไปข้างหน้าไม่ได้หยุดแม้เพียงชั่วขณะ พอถึงที่สุดแล้วก็อาจจะไม่เป็น ตัวเองและกำลังเหนื่อยล้า เพื่อทำความฝันให้เป็นจริง สิ่งเหล่านี้กลับเป็น สิ่งจำเป็นทุกอย่าง

กวนเยวียเอ่ย "ฉันกำลังฟังอยู่"

ตอนแรกเทียนเหออยากพูดว่า 'ฉันแค่รู้สึกว่านายไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้' แต่พอเริ่มเข้าใจกวนเยวียขึ้นมาก็เลยลุ่มเลิกความคิดที่จะพูดประโยคนั้นไป

"ฉันแค่คิดว่าบางที... นายน่าจะอ่อนลงบ้าง ขอความช่วยเหลือจาก คนอื่นบ้าง" เทียนเหอบอก "เหมือนท่าที่มีต่อพี่รอง"

"นายยังไม่เข้าใจ ตอนนี้ฉันกับเหวินเทียนเยวียเป็นศัตรูกันไปแล้ว ทุกอย่างของเขาเป็นของฉันแล้ว" กวนเยวียบออย่างจริงจัง "นายคิดว่าเขา จะมองว่ามันเป็นความผิดของตัวเองหรือ ไม่มีทางหรือ เขาต้องโทษฉันแน่"

เทียนเหอทำท่าจะพูดบางอย่างแต่ก็ไม่ได้พูดออกมา กวนเยวียเหมือนรู้ว่า

อีกฝ่ายอยากจะทำอะไร เขาก็เอ่ยขึ้นว่า "บ้าน ทรัพย์สิน เงินทอง ฉันไม่สนใจ
ทั้งนั้น เขาอยากจะทำอะไร ก็...ช่างเถอะ ฟังแล้วนายก็อารมณ์ไม่ดีอีก"

"สิ่งที่แย่งชิงกันอยู่คืออำนาจในการควบคุมฉัน" เทียนเหอเอ่ยขึ้นทันที
กวนเยวี่ยพยักหน้า "ซอฟต์แวร์ของนายจะเป็นหมากตัวสำคัญที่ฉัน
จะทำลายแอนตี้ แม้ฉันจะไม่อยากพูดแบบนี้ เพราะมันหมายความว่าถึง
การกดดันนาย ถ้าผลลัพธ์ไม่เป็นไปตามคาดก็อาจจะทำให้ฉันรู้สึกผิด..."

เทียนเหอกล่าว "แล้วถ้าฉันเกลี้ยกล่อมให้พี่รองร่วมมือกับนายได้ล่ะ?"

กวนเยวี่ยขมวดคิ้ว คิดทบทวนพักหนึ่งก็ยอมถอย เปลี่ยนวิธีพูดกับ
เทียนเหอ "เป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก ในเมื่อเทียนเยวี่ยไม่ยอมช่วยเป็นสายลับทาง
ธุรกิจด้วยการหลอกแอนตี้ให้ฉัน จากนั้นไปฉันก็ต้องสร้างโอกาสขึ้นมาเอง
หาวิธีเผชิญหน้ากับแอนตี้แล้วเจรจากันอีกที ซึ่งการเจรจានี้สำคัญมาก
เป็นขั้นตอนสำคัญที่จะช่วยลดความระแวงระวังของเขาลงได้"

เทียนเหอตกใจ คำพูดประโยคนี้ของกวนเยวี่ยเผยให้เห็นปริมาณข้อมูล
ที่มากมายเหลือเกิน มันเป็นแผนที่วางไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างดี

"แอนตี้จะเชื่อเขาถ่ายขนาดนั้นหรือ" เทียนเหอถาม

กวนเยวี่ยเอ่ย "งั้นนายคิดว่าพี่รองของเมียฉันมันทำอะไรอยู่ที่อวซิงตัน
ตั้งนาน"

"ฉันยอมแพ้ พวกนายมันเหลี่ยมจัดกันทุกคน...ยังงั้นฉันก็จะไปลอง
คิดหาวิธี"

"ความขัดแย้งของเรามันประนีประนอมไม่ได้หรอก"

เทียนเหอมองโทรศัพท์มือถือ ก่อนจะเอ่ยอย่างสบายๆ "ก็ไม่แน่ คอยดู
ก็แล้วกัน"

กวนเยวี่ย "...?"

ตอนนี้เหวินเทียนเยวี่ยกำลังแข็ง ในบ้านไม่มีทั้งเหล้าไม่มีทั้งเงิน อาหาร
ทั้งสามมือป่าฟางทำมาให้เรียบร้อย แล้วให้คนรับใช้เอามาส่งทุกวัน โชคดีที่
เครื่องเกมสมัยเด็กยังอยู่ เขาค้นออกมาเล่นสักพักก็รู้สึกหิวหมดสนุก ได้แต่มา

นั่งที่ระเบียงในตอนเช้าตรู่ หันหน้าเข้าหาเขตชุมชนที่มีผู้คนคึกคัก ครุ่นคิดว่า เมื่อไหร่ที่กวณเวยีจะล้มละลายแล้วไปให้พ้นจากบ้านเขา

มายึดบ้านคนอื่น ทุเรศชะมัด! แย่งน้องชายเขาไปแล้วยังเข้ามาอยู่ในบ้านเขาก็ก แถมเอาหุ่นที่แต่เดิมเป็นของเขาไปอีกด้วย! ไม่ให้เงินเขาแม้แต่หยวนเดียว กระทั่งจะกินบะหมี่ได้ตักเขาก็ยังไม่มียัญญาเลย!

เหวินเทียนเวยีนั่งอยู่ที่โต๊ะน้ำชาตรงระเบียง จู่ๆ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น สายเรียกเข้าเป็นเบอร์ไม่รู้จัก

เหวินเทียนเวยีวางโทรศัพท์บนตัก ใสหูฟังแล้วเอ่ยขึ้น "ไมโครโฟนแนซ? โทรมาได้จังหวะพอดีเลย บริษัทพวกนายให้กูได้เท่าไร? ฉันไม่มีหลักประกันอะไรเลย!"

[มารับฉันที่ ถึงสนามบินแล้ว] เป็นเสียงจางชิวพุดอยู่ในสาย

เหวินเทียนเวยีสะดุ้งลุกขึ้นแล้วดีดตัวจากขอบระเบียง โทรศัพท์มือถือไถลลงไปจากตัก สายต่อหูฟังหลุดออก โทรศัพท์มือถือดังจากชั้นบนลงไปตกในหม้อแก๋แก๋แฉงบะหมี่ได้ตักจนได้ยินเสียงดังฟิ้ว

"..."

แก้้แก้้กับแก้้แก้้เนี้ยงยหน้าขึ้นมามองชั้นบนพร้อมกัน

ตั้งแต่เมื่อคืนวาน จู่ๆ ดงข่ายก็รู้สึกว่าเป็นบ้านเหมือนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป ทุกคนในบ้านนับตั้งแต่พ่อบ้านไปจนถึงคนที่คอยปรนนิบัติล้วนทำตัวแปลกไป เหมือนแสดงความห่วงใยต่อสวัสดิภาพของเขาเกินเหตุ ตอนแรกก็พี่สาวโทรมาถามนั่นนี่ กลัวว่าเขาอยู่ในประเทศจะหนาวเย็นจนเป็นหวัด พ่อบ้านก็ตามหมอมามาตรวจร่างกายของเขาอย่างละเอียดโดยเฉพาะ

แต่ก่อนพี่สาวจะโทรมาจากฮอลลแลนด์สัปดาห์ละครั้งเพื่อเช็คว่าเขายังอยู่ดี แต่ตอนนี้เธอโทรมาหาเขาทุกวัน

ดงข่ายทำหน้าที่ลับสน เขานั่งอยู่บนเก้าอี้โยก กะว่าจะอ่านหนังสือสักหน่อย เอ็ดการ์ดีพ่อบ้านก็เอาผ้าห่มสีฟ้ามาให้ดู ดงข่ายบอกว่า "เอาผืนทางขวาก็แล้วกัน"

"ผมว่าคุณหม่ทั้งสี่นี่ดีกว่าครับ" เอ็ดการ์ตอบ

ถงซ้ายผว "นายจะฆ่าหมกฉันหรือ!"

"เป็นคำสั่งของพี่สาวคุณครับ"

"ทำไมอยู่ดี ๆ ทุกคนในบ้านก็เกิดเป็นห่วงสุขภาพฉันขึ้นมาล่ะ...ช่างเถอะ ช่วงนี้ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายจริงๆ นั่นแหละ กระโดดร่มคราวก่อนหัวใจเกือบจะกระดอนออกมาอยู่แล้ว"

ตอนนี้เป็นช่วงกลางฤดูหนาว ดอกไม้ในบ้านถงซ้ายบานสะพรั่งเหมือนฤดูใบไม้ผลิทั้งปี อากาศในบ้านสดชื่นมาก แต่ข้างนอกกลับปกคลุมไปด้วยกลิ่นดินประสีวจางๆ เพราะในเขตบ้านเดี่ยวมีเด็กๆ หลายคนกำลังเล่นประทัด

"ฉันว่าจะออกไปวิ่งสักหน่อย" ถงซ้ายวางหนังสือ เลิกผ้าห่มขึ้นที่ละมื่นแล้วเดินไปเปลี่ยนมาใส่ชุดออกกำลังกาย

เอ็ดการ์เอาเตาอุ่นมือมายัดให้ถงซ้ายทันที ทั้งยังเอาแผ่นร้อนหลายแผ่นมาแปะในชุดออกกำลังกาย แล้วช่วยใส่หมวกไหมพรมให้

ครึ่งชั่วโมงต่อมา เอ็ดการ์ได้นำคนรับใช้ชายใส่ชุดสูทกลุ่มหนึ่งมา สองคนข้างหน้าเป็นคนนำทาง อีกสี่คนตามหลัง ทุกคนวิ่งเหยาะๆ ไปพร้อมกับถงซ้ายตลอดเส้นทาง คอยกันสุนัขให้เขา

ถงซ้าย "..."

"เอ็ดการ์" ถงซ้ายหยุดวิ่งแล้วบอก "ช่วงนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ"

เอ็ดการ์ปาดเหงื่อบนหน้าผาก รับไอแพดมาแล้วยื่นข้างๆ ก่อนเอ่ยอย่างสุภาพว่า "คุณอยากฟังข่าวของประเทศไหนครับ"

ถงซ้ายเหลียวมองรอบๆ "พวกนายกำลังทำอะไรกันอยู่"

คนรับใช้แถวหนึ่งรีบยื่นตรงแล้วถอยไปข้างๆ ถงซ้ายมองทุกคนอย่างไม่เชื่อสายตา จากนั้นก็มองเอ็ดการ์

"ทุกคนกลับไปให้หมด" ถงซ้ายเอ่ย "กลับไปเล่นบิลเลียด จีบสาว เล่นเกม! ไปๆ! ประสาทจริงๆ!"

เอ็ดการ์ตอบ "ทางฮอลแลนด์กำลังมาเป็นพิเศษว่า..."

"เอ็ดการ์ นายอยากถูกเป้าฟางเกลียดหรือ ไม่หรือกมั้ง?"

เอ็ดการ์ด "..."

แล้ววงชายก็ชี้ไปทางบ้าน สื่อว่าให้อีกฝ่ายกลับไปได้แล้ว

เอ็ดการ์ดจึงได้แต่ล้วงสร้อยคอออกมาเส้นหนึ่ง "ถ้างั้นคุณก็ใส่เจ้านี้ไว้หน่อยนะครับ แบบนี้ มันมีระบบจีพีเอส จะได้ตามหาคุณได้ตลอดเวลา"

ถงชายฟังแล้วก็ถามว่า "นายแน่ใจนะว่ามันไม่ใช่ระเบิดเวลา? ทำไมฉันเห็นมันมีไฟแดงๆ กะพริบด้วยล่ะ?"

เอ็ดการ์ดอธิบาย "ระบบจีพีเอสจะส่งตำแหน่งที่อยู่ของคุณมาทุกสิบวินาที พี่สาวคุณเป็นคนสั่งไว้นะครับ"

"นี่พวกนายกำลังพาหมาไปเดินเล่นรีใจ เปลี่ยนเป็นสร้อยข้อมือไม่ได้หรือ"

"คุณสมบัติของสร้อยข้อมือมีจำกัดครับ"

ถงชายตัดบท "ช่างเถอะ รีบกลับไปซะ...เอาล่ะ ฉันใส่แล้ว อย่ามากวนฉันอีกนะ"

เอ็ดการ์ดยืนอยู่ข้างถนนพลางโบกมือให้ ส่วนถงชายถอนหายใจด้วยความโล่งอกก่อนขยับสร้อยคออย่างอึดอัด จากนั้นก็ออกวิ่งด้วยสีหน้าหงุดหงิด วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็เลี้ยวที่หัวมุม

เอาล่ะ...ในที่สุดก็แกล้งผ่านหน้าประตูบ้านเจียงจื่อเจียนได้แล้ว

วันนี้ฟ้าครึ้ม ถงชายสูดลมหายใจลึก เขาวิ่งผ่านเขตชุมชนช้าๆ จนมาถึงหน้าบ้านเจียงจื่อเจียน

คนสวนวัยห้าสิบกว่าคนหนึ่งใส่ถุงมือและชุดทำงานสีฟ้า กำลังคัดแยกต้นอาซาเลีย* ในสวนดอกไม้

"ไฮ! กำลังตัดแต่งต้นไม้หรือครับ" ถงชายทักทายคนสวน

เจียงเฉาเชิงโยนต้นอาซาเลียที่ตัดออกไปไว้ข้างๆ ปาดเหงื่อพลางบอก "ใช่ครับ ไช้"

เจียงเฉาเชิงรู้สึกอ่อนไหวกับดอกอาซาเลียขึ้นมาอย่างไรเหตุผล... เมื่ออย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิก็เป็นฤดูเบ่งบานของดอกอาซาเลียพอดี ขอเพียงดูแล

* ต้นอาซาเลีย หรือต้นกุหลาบพันปี

อย่างเหมาะสมก็จะบานสวยงาม ภาพมวลหมู่ดอกไม้ที่แข่งกันเบ่งบานก็เหมือนภาพอันสุขุมรื่นวยายของตระกูลเจียงในตอนนี้อีกเดี๋ยวยุโรปก็จะถอดเครื่องหมาย ST* อีกทั้งโรงแรมในเครือก็กระจายอยู่ทั่วมุมโลก ดังนั้นจะให้สรุปด้วยคำว่า 'สุขุมรื่นวยาย' ได้อย่างไร

แต่เจียงเฉาเซิงที่รำเรียนปรัชญา มาเวลาที่เห็นดอกไม้บานก็มักจะคิดถึงยามที่ดอกไม้ร่วงเสมอ ถึงตอนนั้นก็ร่วงหล่นเต็มพื้น ชวนให้คนมองรู้สึกเศร้าเหลือเกิน น่าจะมีเรือนกระจกเล็กๆ ให้ดอกไม้ที่งดงามเหล่านี้ จากนั้นพอคิดถึงเรือนกระจกก็นึกถึงลูกชายที่รักและเอ็นดูที่สุดขึ้นมาอีก เจียงจื่อเจียนก็เป็นดอกไม้ที่โตในเรือนกระจกไม่ใช่หรือ ตอนที่ต้องออกไปจากเรือนกระจกแห่งนี้ก็จะเจอกับลมพัดแดดส่อง ฝนสาดน้ำแข็งจับ เจริบปวดจนไม่อาจบรรยายได้... เขาเองก็ต้องมองดอกไม้ปลิดปลิวร่วงหล่น... พอคิดถึงตรงนี้ ส่วนลึกในใจของเจียงเฉาเซิงผู้มีอิทธิพลด้านการโรงแรมคนนี้ก็อดรู้สึกหนักใจไม่ได้

เจียงเฉาเซิงถามถงชายยิ้มๆ "คุณเป็นเพื่อนบ้านหรือครับ"

"ครับ ผมอยู่หลังบ้านพวกคุณ ชยันจังนะฮะ!"

"อ้อ ปีใหม่แล้ว ต้องตัดตรงนี้ให้เสร็จนะครับ!"

ถงชายเอ่ย "บ้านผมก็ปลูกไว้เยอะเลย! อาซาเลียของฮอลแลนด์ค่อนข้างบอบบางครับ! โอ๊ะ คุณปลูกได้ไม่เลวเลย ถ้าว่างๆ มาช่วยดูที่บ้านผมบ้างได้มั๊ย"

เจียงเฉาเซิงบอกยิ้มๆ "ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ แต่ถ้าว่างผมจะไปดูให้นะ"

ดอกไม้ชนิดนี้เจียงเฉาเซิงเอากลับมาจากฮอลแลนด์เอง ทั้งสองคนเริ่มคุยกันผ่านประตูเหล็ก เจียงเฉาเซิงสังเกตเห็นสร้อยคอของถงชายที่กะพริบไฟสีแดงมาลึกลับก็บังเกิดความสงสัยขึ้น จึงไม่กล้าให้อีกฝ่ายเข้ามาสังเกต คิดไปคิดมาจู่ๆ เขาก็นึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้านี้ไม่นาน... ตัวแทนของฮัวหลันชื่อเคยพูดกับเจียงจื่อเจียนว่า 'ยอมเป็นหยกที่แตกดีกว่าเป็นกระเบื้องสมบูรณ' เขาจึงเริ่มเครียดขึ้นมาทันที

* ST (Special Treatment) หมายถึงหุ้นของตลาดในประเทศได้รับการจัดการเป็นพิเศษ เป็นการเตือนว่ามีความเสี่ยง การถอดเครื่องหมาย ST จึงหมายถึงว่าสถานการณ์ทางการเงินของบริษัทในช่วงนี้กลับมาเป็นปกติแล้ว

"ว่าแต่คุณชายของพวกเขาคุณอยู่มั๊ย" ถงชายถามอีก "ผมมีธุระกับเขา!"

เจียงเฉาเซิง "...!"

ถงชาย "...?"

"อยู่ครับ อยู่" เจียงเฉาเซิงบอกอย่างลั้งเล "คุณรอสักครู่นะ ผมจะไปเรียกให้"

ถงชายรีบเอ่ยว่า "ขอบคุณครับ!"

เจียงเฉาเซิงครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ หลังจากที่ได้เดินห่างออกมาอยู่ในระยะที่ปลอดภัยแล้ว ก็มองถงชายอย่างสับสนอีกที

ต้องเป็นคนที่ยั่วหลั่นชื่อส่งมาแน่นอน! มาหาเจียงจื่อเจี้ยน มีเพียงความเป็นไปได้ในเท่านั้น!

"ลาน้อย"

"ฮะ! พ่อ!" ขณะนั้นเจียงจื่อเจี้ยนอยู่กับอู่ซุ่น กำลังดูอีกฝ่ายเล่นเกม

เจียงเฉาเซิงบอกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "มีคนอยู่ข้างนอกคนหนึ่ง ใส่ระเบิดเวลาไว้ที่คอด้วย เขาบอกว่ามีธุระกับแก เพื่อนแก...ทำงานสายนี้หรือ"

เจียงจื่อเจี้ยน "..."

อู่ซุ่น "..."

ทั้งสองคนเคร่งเครียดขึ้นมาทันที อู่ซุ่นบอก "ไม่น่านะครับ...ว่าแต่หน้าตาเป็นยังไงครับ"

เจียงเฉาเซิงบอก "ตอนนี้ฉันให้ยามจับตาดูเขาอยู่สักพักแล้ว แต่จะให้เด็กๆ พวกนั้นเข้าไปไม่ได้ พวกเขาอายุยังน้อยๆ อยู่เลย ถ้าถูกหมอนั้นกดตอนระเบิดแม้แต่ซอกศพก็คงไม่เหลือ ฉันจะทำลงได้อย่างไร? ให้เขาพุ่งตรงมาหาฉัน ถ้าเผื่อว่าเป้าหมายคือแก ฉันก็คง..."

"พ่อครับ!" เจียงจื่อเจี้ยนทำหน้าที่ตระหนก "ผมไปเอง! แต่ผมไม่ได้ไปลวงเกินใครวันะ!"

เจียงเฉาเซิงเอ่ยว่า "ยั่วหลั่นชื่อเคยมีปากเสียงกับแกไม่ใช่หรือ ตอนนั้นพวกเราแค่เข้าไป แต่คิดไม่ถึงว่า..."

เจียงจื่อเจียน "...!"

อู่ซุ่นรีบบอกสองพ่อลูก "อย่าเพิ่งตื่นตูมครับ ให้ผมไปดูลาดเลาหน่อย พวกยามล่ะครับ?"

เจียงจื่อเจียนบอก "แม่แล้ว หลายคนกลับบ้านไปแล้วด้วยสิ ไม่ใช่แค่คนถือปิ่นนะ แต่เป็นระเบิด! ถึงยามจะช่วยกันก็เอาไม่อยู่หรอก!"

อู่ซุ่นเสนอ "ดูกล้องวงจรปิดได้มั๊ย พวกเราไปดูกล้องวงจรปิดก่อน"

เจียงเฉาเซิงพาทั้งสองคนไปที่ป้อมยาม ก็เห็นหัวหน้ายามกำลังจ้องหน้าจอ เหมือนเจอศัตรูอันตราย เมื่อหันมาเห็นเจ้านายก็รีบรายงานว่ "เจ้านายครับ คนคนนั้นไปแล้ว!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)